

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΛΑΙΜΟΣ

Ο λαιμός παίζει σπουδαίον ρόλον εις την γυναικείαν έμμορφιά. Λιψχυρήσθησαν οτι ουτος φανερόναι μέχρι τίνος βαθμού είναι διακεκριμένη η γυναικα ειτε δια της ευγραμμίας του, της λευκότητος του και της ελαστικότητος του, ειτε δια του όγκου του και της ευρύτητος της ανάπτυξεώς του.

Οι κανόνες της γυναικείας πλαστικής άπαιτούν από τον λαιμόν να διολισθαίνη κατά την πτώσιν του προς τους ώμους και προς το στήθος και να συγγέται μετ' αυτού.

Ο τέλειος τράχηλος, έλεγον οι άρχαιοι, πρέπει να έχη λυγρήν περιφέρεια και, ως ύψος, το διπλάσιον ύψος της ρινός.

Δέν εγγυώμαι περι της άκριβείας των παρατηρήσεων τούτων κοί τας παραθέτω άπλώς γ'οριν περιεργείας.

Τό βέβαιον είναι οτι, δια του σπουδαίου ρόλου τον ό-οιον παίζει εις τας κινήσεις του σώματος, ό τύπος του τραχήλου έρμη-νεύει κατ' ανάγκην την ιδιοσυγκρασίαν ήμων.

Λαιμός μακρός, λεπτοφυής και λυγρός σημαίνει ζωηράν φαν-τασίαν και μεγάλην οξυδέρκειαν.

Η άκνησία του λαιμού αντίστοιχει έν γένει προς θέλησιν ήψηλόφρονα και προς χαρακτήρα άλα'ονικόν.

Βραχύς και σαρκώδης ό λαιμός, έμφαίνει φύσιν χολερικήν και ευδέαπτον.

Η εδρεία ανάπτυξις του λαιμού έκφράζει τάσιν προς τας έρωτικές επιθυμίας και προς την επιζήτησιν φιληρόνων έντυπώσεων.

Ο λαιμός είναι εις άκρον ευπαθήσ και ή ευειδής γυνή εύρίσκειται πρό του σκληρού δι-λήμματος ή ν' άποκρύψη από τά όμματα έν από τά περισσότερα μέλη του σώματος της, ή να προσβληθή, εκθέτουσα αυτόν εις τον θαν-μασμόν των άλλων, υπό ελαφρών παθήσεων ή και υπό σοβαρών νοσημάτων.

Η τριπλ ή πτυχή την όποιαν διαγράφει, έπι της έκτάσεως ενός ώραιου ροδολογιου λαιμού, τό τόσον εξυμνηθέν υπό των ποιητών πάσης εποχής περιδέραμον της Αφροδίτης, άποτελει έν από τά μάλλον προνομιουχα κοσμήματά του.

Είναι ή άσυγκριτος σφραγίς της νεότητος την όποιαν ή ώ-ριμος ήλικία ταχέως έμφράττει και κοιλείνει.

Η επιδρομή του λίπους ταχέως παραμορφώνει την κανονικό-τητα του λαιμού Έκει έρχονται να εγκατασταθ' έν αι πρώται ρυτί-δες και ή παχυσκαρία επιφέρει εκεί την μάλλον δυσάρεστον εξόγ-κωσιν.

Ο λαιμός πρέπει να έχη λευκότητα ήτις να συγγέται λεπτο μόρφος μετά της λευκότητος του ντεκολτέ, χωρίς ουδέν να έπισκι-άζη την φυσικήν λαμπρότητα του χρώματος.

Έν τούτοις, ή χρήσις του στηθοδέσμου, και μάλιστα στηθο-δέσμου ύψηλου, καθιστά άρκούτως δυσχερή την διατήρησιν της λευκότητος του λαιμού, οστις γίνεται ουτω αίματώδης.

Θά επιτύχετε την τελείαν και άσπιλον λευκότητα του λαιμού μόνον, εάν καταβάλλετε έπιμελείς φροντίδας και έκτελήτε πλύσεις ειδικάς μεταξ' των όποιων σάς συνιστώ την κατωτέρα :

- Γάλα πικρόν άμυγδάλων... 100 γραμ.
- Άμικρολά τριανταφύλλων... 100 >
- Ίσχυρόν άφέψημα δενδρολίβανου... 200 γραμ.
- Βάμμα σμόρννης... 10 γραμ.

Έκτελείτε μασσάς του λαιμού, με τας αυτάς άλοιφάς τας όποι-ας μεταχειρίζεσθε δια τό μασσάς του προσώπου,

Η νοπή κρέμα, εις την όποιαν προσθέτετε χρ' τους αυγών και χυμόν λεμονίου, θά συντρέξη να διατηρήσετε την άπαλότητα και την άγνότητα του λαιμού σας.

Ο ΑΛΧΗΜΙΣΤΗΣ

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑ

Ήταν ένας πονηρός άνθρωπος που πάντα χοροΐδευε τους άλλους. Άγόρασε μια μερα ένα πανέρι με γυαλικά. Ήρθαν βαστά-ζοι τους ειπε:

— Ποιός θα μου κουβαλήση αυτό τό πανέρι; Είμαι δερβίσης (μοναχός μουσουλμάνος) θα τό δώσω τρία άποφθέγματα: γιατί χορήματα, δέν έχω.

Ένας από τους βαστάζους ειπε:

— Δέν έχει να κάμη. και τό κουβάλησε τό πανέρι

Έβάδισε λίγο μαζί του και ειπε:

— Δός μου τό πρώτο άποφθέγμα.

— Ο άλλος τό άπαντά.

— Να - «Όποιος σε βεβιώση δι προτιμότερο ειγαι να πεινάς ή να είσαι χορτασμένος, θα σου πη ψέμματα.

— Καλά ειπεν ό βαστάζος.

Όλίγο παρέκει, ό βαστάζος του ειπε:

— Δός μου τό δεύτερο άποφθέγμα.

— «Άλλος, ειπε: όποιος σε βεβιώση ότι καλ-λίτερα είναι να ηγηάγης με τά πόδια ή με τό

ήλογο; θα σου πη ψέμματα.»

Έξηκολούθησαν να βαδίζουν όσο που έπηλσίαζαν στό σπίτι.

Ό βαστάζος ειπε:

— Πές μου τό τρίτο άποφθέγμα.

— «Όποιος σε βεβιώση του ειπε ό άλλος, ότι ύπάρχει άλλος βαστάζος πιο κουτός από σενα, θα σου πη ψέμματα.»

Ό βαστάζος δέν μίλησε, έπροχώρησε όλίγα βήματα και άφησε να πέση τό πανέρι. Όλα τά γυαλικά έσπασαν. Ύστερα ειπε στον κάτοχο των γυαλικών:

— Άκου τώρα και συ τό τέταρτο άποφθέγμα: «Όποιος σε βε-βαιώση ότι άπόμεινε στό πανέρι και τι γερό, θα σου πη ψέμ-ματα!...»

Η ΚΑΗΡΟΝΟΜΙΑ

Ένας οικογενειάρχης άφησε άποθηήσκων 17 καμήλες, που οι υίοι του έπρεπε να της μοιρασθούν με τον άκόλουθο τρόπο: Ο Χουσεΐν της μισέ, ό Μωχαμέτ τό τρίτο και ό Μουσ αφάς τό ένατο.

Όλιγές ήμέρες μετά τό θάνατο του πατέρα, τά παιδια θέλη-σαν να μοιράσουν την κληρονομιά, σύμφωνα με την θέλησι του μακαρίτη. Άλλ' ή διανομή ήτο αδύνατη, γιατί ό αριθμός 17 δέν διαιρείται ούτε με τό δυο, ούτε με τό έννεα. Οι τρεις άδελφοί δέν μπορούσαν λοιπόν να έρθουν σε συνεννόησι.

Στό άναμεταξύ, ένας δερβίσης, αναβασμένος επάνω σε μια καμήλα, διάβαινε άπ' εκείνο τό μέρος.

Ήρχετο από τη Μέκκα.

Άκουσε τη φιλονικεία και ζήτησε να μάθη την άφορημή. Τόν έπληροφόρησαν, και αυτός άπήντησε :

Έρχομαι από τη Μέκκα. Ό Άλλάχ μου ειπε να σας προσφέρω την καμήλα μου για να κανονίσετε τη διαφορά σας Πάρτε την!...

Τά ευγενικά λόγια και ή γενναϊόδωρη πράξις αυ-τού του άγιου ανθρώπου, έπράξιναν τους τρεις άδελφούς, και βιάστηκαν πειά να μοιραστούν την κληρονομιά. Με τη καμήλα του δερβίση που προσετέθη, ή 17 άλλες

έγιναν 18, και έτσι μοίρασαν κατά τον άκόλουθο τρόπο :

— Ό Χουσεΐν πήρε τας μισαίς των 18, δηλαδή 9 καμήλες

— Ό Μωχαμέτ τω τρίτον, δηλαδή 6 >

— Ό Μουσταφάς τό ένατον, δηλαδή 2 >

Τό όλον 17

Πόσο όμως άπόρησαν οι τρεις άδελφοί όταν είδαν τον δερβίση ν' ανεβαίνει πάλι στην καμήλα του, που ύστερα από τη διαίρεσι, ειχε άπομεινη πάλι δική του. (Έκ του Άραβ κοθ)

